

Lakonrikkominen Suurliikkeenä

Suom. HARLIN

(Jatkoa edelliseen numeroon)

BERGOFF on lähettänyt armeijansa rikkomiaan useampaa kuin 300 lakkoa jälkeen v. 1907. Kymmenen vuoden aikana, vuodesta 1914 vuoteen 1924, "punainen hirviö" ja hänen liiketoverinsa jakoivat \$10,000,000 sisään-tuloina. Vuonna 1909 Pressed Steel Car-yhtiö kutsui Bergoffia avukseen kun lakko syntyi sen tehtaalla McKee's Rockissa, Pa. Päättäväiset lakkolaiset ylläpitivät 50 päivää kestävänsä saaroksen rikkureiden majapaikan ympärillä, ja parakin sisällä "aatelit" rautaisella kouralla kurittivat kauhun valtaan joutuneita rikkureita. Kapina syntyi parakin sisällä sillä alkaa kun yksitoista lakkolaista ja yhtiön hurttia tapettiin ulkopuolella.

Liittohallituksen oikeusdepartmentti vangitsi Bergoffin ja muutamia hänen apulaisistaan. Hänet pelasti orjuuttamisesta syytteeseen joutumasta ainoastaan lakon pikainen sopiminen.

Vuosi tämän jälkeen Bergoff urkkijainsa avulla valmisti mustan listan, joka sisälsi 612 nimeä, joista 125 heti erotettiin. Erikoksen verinen lakkotaistelu seurasi. Bergoffin urkkijat uniossa saivat aikaan lakkolaisten häviön sisäisten riitaisuuksien kautta.

Bergoffin toimisto näytti tästä kunniaa ja suuria tuloja vielä vuosia jälkeenpäin. Hänen urkkijansa kulkivat kaupungista kaupunkiin etsien Philadelphiassa mustalle listalle joutuneita lakkolaisia. Kun näistä yksi löytyi lähetettiin työnantajalle varoitus hänen suhteensa. Lakkolaiset menettivät uudet työmaansa ja joutuivat uudestaan muuttamaan perheidensä kanssa. Tämän työn Bergoffin toimisto suoritti ilmaiseksi osoituksena toimiston kykenevyydestä.

"Aatelit" murhasivat erikoksen raa'alla tavalla neljä lakkolaista Perth Amboysissa, vuonna 1912, paikallisten virkailijain kertomuksen mukaan. Kuusi kuukautta myöhemmin lakkolaiset saivat sen kostettua kahden rikkurin murhalla kivihiililatureilla Edgewaterissa, N. J. Vuonna 1915 Bergoff lähetti armeijansa Bayonneen ja teollisuussuhteita tutkivan komissionin raportin

mukaan "he ampuivat ilman syytä jokaista, ja jokaista kohti, joka näkyville tuli ja tappoivat vähintään kolme lakkolaista ja haavoittivat useita tämän lisäksi. Nämä teot voidaan asettaa suorastaan heidän "kontolleen". Tämän komissionin jäsenet neuvottelivat Bergoffin liiketoverin James B. Waddellin kanssa, joka tunnusti ettei hänellä ollut mitään ennakkoluuloja entisiä vankeja kohtaan; päinvastoin hän havaitsi niiden olevan erikoisen käytännöllisiä käsilläolevaan työhön. Vähän aikaa tämän jälkeen New Yorkin valtio peruutti Bergoffin lupakirjan, josta liike ei kärsinyt lainkaan, sillä lupakirja oli vain näytteenä.

Vuonna 1918 Kansas Cityn asukkaat karakoittivat 800 Bergoffin aateleista ja rikkureista. Tarkoituksella hirttää hänet, yksi joukko haki Leo Bergoffia, Pearl Bergoffin veljeä. Mutta Leo yhtyi joukon mukaan etsimään itseään ja täten pelasti henkensä.

Vuosi 1920 oli erittäin tuottava Bergoffille. Hän sai \$700,000 Brooklyn Rapid Transit-yhtiöltä, ja \$1,225,000 Erie rautatieltä "työstään" sen vuoden "laittoman" lakon rikkomisessa. Vuonna 1927 Bergoff vetäytyi syrjään, palatakseen entiseen ammattiinsa kaksi vuotta myöhemmällä. Standard Öljy-yhtiö vuonna 1929 antoi hänelle \$175,000 kahden viikon "työstä" ja niin hän oli taas jalollaan.

Vuonna 1934 Bergoff lähetti armeijansa tai osan siitä Milwaukeeen, Wis., mutta majuri Daniel Hoan (sosialisti) vangitutti heti niin monta heistä kuin hän löysi. Muutama kuukausi tämän jälkeen Bibb Manufacturing-yhtiö palkkasi 150 aatelia poliisiksi Porterdaleen, Georgian valtioon. Hyvin aseistettujen hurttien joukossa oli viisitoista rikollista, joista kolme miestä taposta tuomittua; yhdestä heistä tehtiin hurttien kapteeni; näiden lisäksi oli siinä joukossa huumausainneiden käyttäjä, joka oli siveysrikoksesta tuomittu; lisäksi murhapoltosta tuomittu ja vielä yksi vaarallisen aseensa kanssa hyökkämisestä tuomittu, joka oli sen lisäksi ampunut naisen. Heti toisena päivänä sen jälkeen kun

he ilmaantuvat alkoivat väkivaltaisuuDET ja terrori. Kuvernööri Talmadge karkoitti heidät ja tuotti kansalliskaartin samaa työtä tekemään.

Bergoffin miehiä on käytetty paljon amerikkalaisten teollisuuksien omistajien hyväksi, ja ovat he täyttäneet tehtävänsä. Jos supistetaan pieneen kertomukseen yhdeksän suuren lakon aiheuttama mieshukka, niin huomaamme miten hyvin kuolemat on jaettu:

Lakonrikkureiden murhaamia lakkolaisia, 17; lakkolaisten tappamia rikkureita, 6; lakonrikkureiden käyttämien katuvaunujen alle joutuneita miehiä, naisia ja lapsia, 21; lakonrikkurin tappama sivullinen, 1; työssään kuolleita lakonrikkureita, 3 (kaksi katuvaunuissa); lakonrikkureiden parakeissa tapettuja lakonrikkureita, 4; Bergoffin New Yorkissa olevassa virastossa tapettuja lakonrikkureita, 2. Yhteensä tapettu. 54.

* * *

Vaikka lakonrikkurialalla toimintaa on rajoittanut raketeeraajat, jotka ovat siihen osallistuneet aateleina, ja suurten yhtiöiden ylläpitämät omat vakoilujärjestöt, kuten autoteollisuudessa ja terästeollisuudessa, ei ole yhtään suurempaa kaupunkia, jossa ei olisi yksityisen salapoliisitoimistoa joita saa lakonrikkureita, urkkijoita ja hurttia. New Yorkin kaupungin 187:sta salapoliisitoimistosta 55 yrittää antaa erikoista palvelusta lakonrikkomisialalla. Niiden menettelytavat ovat samanlaiset kuin Bergoffin ja noin kuudella niistä on yhtä verinen menneisyyskin kuin hänellä.

John F. Sherman kuoli maaliskuussa vuonna 1933, mutta se urkkijajärjestelmä jonka hän rakensi elää vielä. Sherman korporatsioonin virastosta, 22 East 40th Street, New York, levää urkintaverkko kalkkialle. Yhtenä vuotena Sherman joutui liittohallitukselle maksamaan verona \$258,000. Thomas A. Edison-, American Woolen-, Bell Telephone-, American Sugar Refinery-, Sperry Gyroscope-, Illinois Steel- ja Standard Roller Bearing-yhtiöt ovat kaikki käyttäneet Shermanin urkintapalvelusta. Shermanin yhtiö myy "lakonehkäisy palvelusta". Yhtiön varapresidentti Thomas P. McGuire selittää sen täten:

"Lähetämme edustajamme tehtaaseen jossa ilmenee tyytymättömyyttä ja kauttamme he

pyrkivät neuvomaan työläisiä rakentamaan toimintaan, eikä hajoittamaan. He pyrkivät osoittamaan työläisille mihin radikaalisen agitaattorin, bolshevikin tai sosialistin opetus heidät johtaa."

Pinkerton's National Detective Agency, Inc., urkkijatoimistolla on virastoja kaikissa suurissa kaupungeissa ja he eivät luovuta toisille tehokkaamman urkkijatoimiston kunniaa. He sanovat:

"Meillä on verrattomat keinot erikoisen tehdas-, paja-, ja virastopalveluksen kautta paljastaa ja korjata olevia puutteellisuuksia ja sellaisia vaaroja kuin radikaalisuus, tyytymättömyys, epärehellisyys ja tehottomuus."

Tämä tunnetaan "ehkäisy palveluksena". Mutta jos lakko syttyy, Pinkertoneilla on keinonsa senkin tilanteen korjaamiseen. Siispä T. J. Ryan, New Yorkin viraston apulaisjohtaja, selittää heidän erikoisalakseen lakkolaisten moraalin rikkomisen, jota varten heillä on korkeammalla tasolla olevia "lakonrikkureita", joiden tehtävänä on seurustella lakkolaisten kanssa, käydä heidän kodeissaan, heikentää heidän moraaliaan ja lähettää nimet työnantajille, jotka tämän jälkeen koettavat heihin vaikuttaa.

William J. Burns kuoli vuonna 1932, mutta hänen poikansa jatkavat William J. Burns International Detective Agencyn työtä. Heillä on 32:ssa kaupungissa osastot teollisuusriitoja ja radikaaleja varten. Thielsin ja Baldwin-Feltsin palveluksille on yhtä suuri kysyntä kuin ennenkin, vaikka heistä on vähän viimeaikoina kuuluunut. He myöskin myyvät urkkijapalvelusta. Thielsin lisäksi St. Louisissa on Pattee Service rikkuri, urkkija ja hurttatoimisto sekä Carl Swinburne Agency, joka myy samanlaista palvelusta.

Chicago on rikkuritoimistojen pesäpaikka, ollen niitä siellä noin 70—80. Teddy Robertsin virasto on Pittsburghissa ja keskittyy tämän yhtiön toiminta kaivos- sekä teräsalueelle. Railway Audit & Inspection Bureau virasto on Philadelphiasa. Clevelandissa on American Plan, josta toivovat kaikkien rikkuritoimistojen keskusvirastoa tulevaisuudessa. Hyvin paljon ovat jo vaihtaneet tietoja, siitä huolimatta vaikka muutamat virastot vastustavat sellaista vaarana omille suurille tuloilleen. American Plan'in varsinainen ala on opettaa ja vakuut-

taa työläisille että unioiden ovat vain raketteja. Länsirannikolla on Black Jack Jerome. Bostonissa on Frank L. Scott Detective Agency, joka pitää tekstiiliteollisuutta sen erikoispiirinä. Newarkissa ja läheisissä kaupungeissa on Coberly ja Cosgrove agentuurit, Tim Manningin virasto ja New Jersey National Detective Agency.

Aetna Judicial Service, New Yorkissa, antaa laajakantoisen selostuksen ehkäisytaktiikastaan jokaiselle työnantajalle, jolle se tarjoaa palvelustaan.

American Confidential Bureau, jota johtaa Charles W. Hansen, on painattanut punakantisen kirjasen, "The Hand of Crime", jossa se selostaa omaa suunnitelmaansa. Tämä suunnitelma on se että jokaisen työläisen sormenjäljenäkset otetaan ja täten saadaan kaikkisältävä mustalista.

"Mies voi vaihtaa nimeään, mutta koskaan ei sormenjälkiään," sanoo Hansen. "Jos työläinen on erotettu kerran ja hänen sormenjäljet ovat kirjoissamme, hän ei koskaan enää voi saada työtä yhtiöiltä jotka käyttävät samaa järjestelmää." Työnantaja suojellaan epämieluisilta, kuten pikkuvarkaita, rikollisilta ja agitaattoreilta.

H. S. Boulinin virasto varustaa työnantaja neekerlurkkijoilla, käytettäväksi tummaihoisten työläisten keskuudessa. Siltä saa neekeririkureita sekä aatelia ja sen käytettävissä olevien luettelo on pitkä.

Braun International Detective Bureau voi minuutissa lähettää niin monta mies-, tai naisrikkuria kun tahdotaan, sekä niiden mukana aatelit.

Cities Service Detective Bureau ei lupaa heitä niin pian, vaan riittävä määrä taataan muuttaman tunnin sisällä toimimaan hurtina ja rikkureina lakko sekä muissa työriitaisuuksissa.

Kapteeni Robert K. Foster ja hänen yhtiönsä varustaa rikkureilla National Erectors Associationin ja muut rakennus- ja teräsyhtiöt. Kapteeni Foster todistaessaan Lockwood-komitean edessä, joka tutki rakennusteollisuutta New Yorkissa, oli hyvin vastahakoinen todistaja, mutta tunnusti että hän on järjestänyt rakennusteollisuuteen urkkilajeverkkonsa. Hän uhmasi komiteaa sen yrittäessä saada yksityisseikkoja tietoonsa häneltä. Kirjeissään yhti-

öille hän on paljon halukkaampi valaisemaan asiaa:

"Ensiksi: — Voin sanoa että jos meidät otetaan työhön ennen kuin uniota tai järjestöä on perustettu, mitään lakkoa tai rettelöä ei tule olemaan. Emme tällä tarkoita ettei unioita perusteta, mutta sitä että voimme kontrolloida unioiden toiminnan ja suunnan jos meille työnantajan taholta annetaan vapaat kädet.

"Toiseksi: — Jos unio on jo järjestetty, mutta lakkoa ei ole, eikä odoteta alkavan kolmenkymmenen tai kuudenkymmenen päivän sisällä, vaikka emme ole samanlaisessa asemassa kuin ensinmainitussa tapauksessa, me voisimme — ja luulen onnistuneesti — juonittelun avulla johtaa ryhmittymiin, riitaisuuksiin, virkailijain eroamisiin ja yleiseen jäsenmäärän hupenemiseen; ja, jos lakko syntyisi, olisimme tilaisuudessa antamaan tietoja, j.n.e, suunnitelluista toimenpiteistä." (Jatketaan.)

Hameita Käyttävä Salapoliisi

Naisen paikka oli ennen kodissa, mutta nyt se on avaimenreiässä, sanoo Miamissa, Florida, oleva neiti Marion Smith, joka muodosti hiljattain oman ja laajalle ulottuvan salapoliisilaitoksen. Hänen toimistonsa käytettävänä sanotaan olevan "dictaphoneja", jotka ovat yhtiöiden virkailijain mielittyjä huonekaluja.